ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

ΑΙ, ἀπόψε, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπεν ὁ ἀσπρομάλλης κύριος Λαζοῦστ στὸ νεαρὸ Ροβέρτο, θὰ σοῦ διηγηθῶ μιὰ περίεργη ἱστορία, τὴν ὁποίαν εἶμαι βέβαιος πὼς θ' ἀκούσῃς μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιατὶ εἶσαι εὐαίσθητος κι' ἀγαπᾶς πολὺ τὰ ζῶα, ἰδίως ὅταν δυστυχοῦν κι' ὑποφέρουν.

Κι' ἐγὼ ἐπίσης ἔχω τὰ ἴδια αἰσθήματα μὲ σένα καὶ γιὰ τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μόνο οἱ δυστυχισμένοι μοῦ κινοῦν τὴ συμπάθεια καὶ μὲ συγκινοῦν. 'Απ' ὅλους ὅσους παρευρίσκονται στὸν ἀποψινὸ χορὸ κανένας δὲ μ' ἐνδιαφέρει. Κύτταξε ἐκείνη τὴν ἄσχημη κυρία ποὺ γελᾶ στὴ γωνία καὶ δὲν ἔννοεῖ νὰ παύσῃ τοὺς μορφασμούς της ἂν δὲν ἀποφασίσῃ κανένας νὰ τῆς πῇ πὼς ἔχει ἄσχημα δόντια καὶ μεγάλη μύτη. Μὲ πόση εὐχαρίστηση θὰ τὴν ἐξύλιζα, ἂν εἶχα τέτοιο δικαίωμα. Κύτταξε καὶ τὸ μαῦρο τῆς ὀρχήστρας κραυγάζει, θορυβεῖ, διασκεδάζει καὶ στὸ τέλος πληρώνεται γι' αὐτά. Τί λέγαμε ; "Α ! Γιὰ τὴν ἱστορία μου...

— Κάποτε-κάποτε λοιπὸν ἀντάμωνα στὴ συνοικία μου ἕναν ψηλὸ γέρο, ἄεργο ὅπως φαίνεται, μ' ἕνα ὡραῖο σκυλάκι, μικρόσωμο, μὲ λεπτὰ πόδια καὶ καστανὸ τρίχωμα. "Οποτε ἔβλεπα τὸ ἐξαίρετο αὐτὸ ζῶο πίσω ἀπὸ τὸν κύριό του, τὸν χειρότερο κτηνάνθρωπο ἀπ' ὅσους ἔχω γνωρίσει μέχρι σήμερα, ἔσπαζα τὸ κεφάλι μου προσπαθώντας νὰ μάθω μὲ τὶ τρόπο τ' ἀπόχτησε καὶ πὼς κατόρθωνε νὰ τῶχῃ πάντα μαζί του, γιατὶ λησμόνησα νὰ σοῦ πῶ πὼς τὸ κακομεταχειριζόταν τὸ καϋμένο καὶ μόνο ὅταν ἤθελε νὰ τὸ χτυπήσῃ τὸ θυμόταν. "Α ! Ποτὲ δὲ θὰ λησμονήσω μὲ πόση λύσσα τὄδερνε ! 'Εκεῖνο ὅμως, εὐκίνητο ὅπως ἦταν, ἔκανε διαφόρους ἑλιγμοὺς καὶ πάντα σχεδὸν ἀπέφευγε τὶς περισσότερες κλωτσιὲς τοῦ ἀφέντη του. Καταλαβαίνοντας πὼς δὲ θὰ τἄβγαζα πέρα μ' αὐτὸν τὸν κτηνάνθρωπο ποὺ τὸ χτυποῦσε, ἂν δοκίμαζα νὰ τοῦ πάρω μὲ τὸ ζόρι τὸ σκυλὶ καὶ νὰ τὸν δείρω, ἀναγκάστηκα μιὰ μέρα νὰ τὸν σταματήσω στὸ δρόμο καὶ νὰ τοῦ πῶ :

— Κύριε, εἶχα κάποτε ἕνα σκυλάκι ποὺ μοιαζε πολὺ μὲ τὸ δικό σας καὶ τῶχασα. Θέλετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸ πουλήσετε ;...

'Εκεῖνος χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου δέχτηκε νὰ μοῦ τὸ δώσῃ, ζήτησε ὅμως ἀκριβὰ κι' ἐπὶ τέλους συμφωνήσαμε.

— Πρέπει νὰ τοῦ δίνετε λίγο φαΐ, μοῦ τὲ τὴ στιγμὴ ποὺ χωρίζαμε, γιὰ νὰ μὴν παχαίνῃ, καὶ νὰ τὸ προσέχετε, γιατὶ εἶνε πεισματάρικο τ' ἀναθεματισμένο...

Πῆρα λοιπὸν τὸ σκυλάκι καὶ σὲ λίγο...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ὁ κύριος Λαζοῦστ ἔπαψε νὰ μιλῇ γιατὶ εἶδε πὼς ὁ Ροβέρτος δὲν πρόσεχε πειὰ στὰ λόγια του καὶ μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα εἶχε ἁπλωθεῖ σ' ὅλο τὸ πρόσωπό του.

— 'Η Ζακελίνα Μπαλλιέ, ψιθύρισε ὁ νέος ταραγμένος.

— Δὲν εἶνε πειὰ Ζακελίνα Μπαλλιέ, τὸν διόρθωσε ὁ φίλος.

— Μάλιστα, ἔχετε δίκηο, τώρα εἶνε κυρία Ζιπόν. Μὰ δὲ μοῦ λέτε μήπως εἶν' ἄντρας της ἐκεῖνος ὁ γελοῖος μὲ τὸ στενὸ μέτωπο καὶ τὶς μακρυὲς χερούκλες ποὺ τὴ συνοδεύει ;

— Ναί.

'Η Ζακελίνα ἐκείνη τὴ στιγμὴ πλησίασε τὸ Ροβέρτο ποὺ σηκώθηκε κατακόκκινος.

— Ροβέρτε, τοῦ εἶπε ἐκείνη σιγὰ σὰ νὰ ἐδικαιολογεῖτο, σᾶς παρουσιάζω τὸν ἄντρα μου. Μοῦ ἐπιτρέπεις, Αὔγουστε, νὰ χορέψω μὲ τὸν κύριο αὐτὸν τὸ χορό ;

'Ο Ζιπὸν ἔδωσε φανερὰ δυσαρεστημένος τὴ συγκατάθεση κι' ἡ Ζακελίνα λησμονήθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλοτε φίλου της.

'Ο Ροβέρτος βρισκόταν σ' ἀμηχανία, γιατὶ δὲν ξέρει κανένας τὶ νὰ πῇ σὲ μιὰ νιόνυφη μαζὶ μὲ τὴν ὁποία ἄλλαζε πρὸ μηνῶν μόλις ὅρκους αἰωνίας ἀγάπης. 'Η Ζακελίνα χωρὶς ἀμφιβολία εἶχε συνάψει ἕνα γάμο ἀπὸ συμφέρον, αὐτὸ ἄλλως τε φαινόταν κι' ἀπὸ τὸ κολλιὲ μὲ τὰ χοντρὰ μαργαριτάρια ποὺ εἶχε ἀντικαταστήσει τὴν ἀσημένια ἁλυσίδα ποὺ φοροῦσε ἄλλοτε.

— Μὰ γιατὶ ἐπιμένετε νὰ μὲ φωνάζετε «κυρία» ; τὸν ἐρώτησε ἐκείνη πρώτη.

— 'Απὸ δῶ καὶ πέρα θὰ σᾶς λέω δεσποινίδα.

— Σᾶς ἔκαμα κανένα κακὸ καὶ μιλᾶτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ;

— Παντρευτήκατε.

— Καὶ θυμώσατε μ' αὐτό ;

— Δὲ μὲ λυπᾶστε καθόλου ;

— Μὴν εἶσαι τόσο ὑπερβολικός...Δέν πεθάνατε ἀπὸ τὴ λύπη σας..

— "Ετσι νομίζετε ;

— Μὴ φωνάζετε δυνατά, σᾶς παρακαλῶ...

— Γιατί ; Μήπως μᾶς ἀκούει κανένας ;

— Σκουντήσατε τὴν πεθερά μου... Προσέχετε λιγάκι...

— "Α ! Χορεύει λοιπὸν κι' ἡ πεθερά σας ; 'Ακοῦστε με μιὰ στιγμὴ προσεχτικά, Ζακελίνα, ὅπως ἀκούατε ἄλλοτε τὶς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις μου χωρὶς νὰ μιλᾶτε, ἀνοιγοκλείνοντας μόνο τὰ ἡδονικά σας μάτια. Θάμαι σύντομος γιατὶ δὲν ἔχω πολὺν καιρὸ στὴ διάθεσή μου. Σὲ λίγο θὰ τελειώσει ὁ χορὸς καὶ θὰ σᾶς χάσω γιὰ πάντα. Γι' αὐτὸ τώρα ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς κρατήσω λίγα λεπτὰ ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά μου ἐπωφελοῦμαι τῆς εὐκαιρίας. 'Η συνηθισμένη μου εὐθυμία καὶ τὸ γελαστὸ ὕφος μου σᾶς ἔκαμε νὰ νομίσετε πὼς ἤμουν ἐπιπόλαιος καὶ δὲν εἶχα σοβαρὰ αἰσθήματα. 'Ωστόσο ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς βγάλω ἀπ' αὐτὴ τὴ πλάνη σας. Οἱ χαρακτῆρες μας μοιάζουν καταπληκτικά, ἔχουμε τὰ ἴδια αἰσθήματα κι' ἀγαποῦμε τὰ ἴδια πράγματα. Γι' αὐτὸ κι' ἀγαπηθήκαμε. "Ας σκεφτοῦμε σοβαρὰ μιὰ στιγμή, Ζακελίνα μου, κι' ἄς κάνουμε κεῖνο ποὺ θεωρεῖ ὁ πολὺς κόσμος ἀληθινὴ τρέλλα. 'Ο ἄντρας σου δὲ σοῦ ταιριάζει καθόλου, μὰ καθόλου, γιατὶ αὐτὸς εἶνε χυδαῖος, ἐσεῖς χαριτωμένη, αὐτὸς πεζός, ἐσεῖς ποιητική.

— Σᾶς προτείνω λοιπὸν νὰ περάσουμε στὸ σαλόνι κι' ἀπὸ κεῖ στὴ διπλανὴ αἴθουσα χωρὶς νὰ πάρετε οὔτε τὸ πανωφόρι σας, γιὰ νὰ μὴν προκαλέσετε τὴν προσοχὴ κανενὸς προσκαλεσμένου, ἐνῶ ὁ ἄντρας σας θἆναι ἀπασχολημένος νὰ τρώῃ στὸ μπουφέ. Θὰ φύγουμε ἀπόψε κιόλας μὲ τὸ καινούργιο μου αὐτοκίνητο καὶ θὰ πᾶμε μακρυά, πολὺ μακρυά, σ' ἕνα μέρος ὅπου κανένας δὲ θὰ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ. Θὰ χτίσουμε κεῖ τὴν ἥσυχη φωλιά μας καὶ θὰ μᾶς μάθουν παρὰ μόνο ὅταν φανερωθῆτε μόνοι σας γιὰ νὰ ζητῆστε τὸ διαζύγιο.

— Εἶστε πολὺ καλός, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ἡ Ζακελίνα, ἀλλὰ ὑπάρχει στὴ μέση ἕνα σοβαρὸ ἐμπόδιο.

— Μήπως φοβᾶστε ;

— "Οχι, ἀλλά... ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου. Αὐτὸ ὅμως δὲ μ' ἐμποδίζει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γιὰ τὴν κολακευτικὴ πρότασή σας τὴν ἀνεκπλήρωτη.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὸν ἀποχαιρέτησε κι' ἔτρεξε στὸ μπουφὲ ν' ἀνταμώσῃ τὸν ἄντρα της, ἐνῶ ὁ Ροβέρτος μελαγχολικὸς κι' ἀπογοητευμένος πῆγε κοντὰ στὸν κ. Λαζοῦστ ποὺ τὸν περίμενε ἀνυπόμονα.

— "Α ! "Ερχεστε ν' ἀκούσετε τὸ τέλος τῆς ἱστορίας μου ; τὸν ἐρώτησε ὁ γέρος.

— Ποιανῆς ἱστορίας ; ἔκαμε ἀφηρημένος ὁ Ροβέρτος.

— Τῆς ἱστορίας τοῦ σκυλιοῦ. Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν πὼς τ' ἀγόρασα ἀπὸ κεῖνον τὸν κτηνάνθρωπο καὶ τὸ πῆγα στὸ σπίτι μου. Στὸ δρόμο καταλάβαινα τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶ γρήγορα, καθὼς τὸ κρατοῦσα στὰ χέρια μου, καὶ παραδίδοντάς το στὸν ὑπηρέτη μου τοῦ παράγγειλα νὰ τὸ περιποιηθῇ. "Οταν ἐγύρισα ὅμως τὸ μεσημέρι ἀπέξω, ἐκεῖνος μοῦπε :

— Κύριε, τὸ σκυλάκι φαίνεται λυπημένο κι' οὔτε ἄγγιξε καθόλου τὸ φαΐ του. Περίμενα μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα, χωρὶς ἀποτέλεσμα ὥσπου ἕνα πρωὶ χάθηκε ἐντελῶς ἀπ' τὸ σπίτι μου.

"Υστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἔμαθα ἀπὸ κάποιον φίλο μου πῶς εἶχε γυρίσει κοντὰ σ' ἐκεῖνον τὸν κτηνάνθρωπο, τὸν πρῶτο του ἀφέντη. Τ' ἄφησα ἐκεῖ ἔπειτα γιατὶ καθένας ἀκολουθεῖ τὸν πρῶτο του ἀφέντη. Τ' ἄφησα ἐκεῖ ἔπειτα γιατὶ καθένας ἀκολουθεῖ τὶς φυσικὲς κλίσεις του ζητῶντας τὴν εὐχαρίστηση ἐκεῖ ποὺ μπορεῖ νὰ τὴ βρῇ καὶ δὲν εἶνε εὔκολο νὰ τὸν ἀποσπάσῃς ὁριστικὰ ἀπὸ κεῖ...

Henri Duvernois

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

'Ο γνωστὸς Γερμανὸς συγγραφεὺς
ΠΑΥΛΟΣ ΧΑ·Γ·ΖΕ

Η ΑΒΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΦΟΝΤΕΝΕΛΛΟΥ

'Ο διάσημος γάλλος φιλόσοφος Φοντενέλλος, εὑρισκόμενος κάποτε εἰς μίαν φιλικὴν συναναστροφήν, προεκλήθη ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης νὰ καθορίσῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἑνὸς ὡρολογίου.

Καὶ ὁ Φοντενέλλος ἀπήντησεν :

«Τὸ μὲν ὡρολόγιον, Κυρία μου,μᾶς δείχνει τὶς ὧρες, ἐνῶ σεῖς μᾶς κάνετε νὰ τὶς λησμονοῦμε !...»